

Anna Štichauerová

„No a víte co, mně bylo v tom čtyřicátým roce 5 let, že jo, bylo vydaný nařízení, že děti do 6-ti let nesmí na ulici, jenže my jsme mamince utekly ještě s kamarádkou, no a zrovna jelo německý vojenský auto a já sem tak nevěděla nic lepšího, než že jsem pod něj vlítla.“

„No a bylo zle, protože maminku málem zavřeli kvůli tomu Němci, protože v té době nesměly děti do 6-ti let na ulici jako bez dozoru rodičů a protože ji viděli, jak je zničená, tak ji to odpustili. Byli to ještě němečtí důstojníci, a tak byli ještě solidní.“

„No a já jsem ležela 2 roky v nemocnici, málem jsem přišla o nohu, naštěstí mně ji zachránil, pan primář Černý, který tady byl dlouho primářem na úrazovém oddělení, takže ty 2 roky si se mnou hrál, až mně tu nohu zachránil.“

„A zachránil mně ji takovým způsobem, že jsem neměla vůbec žádný následky.“

„A to byla válečná, vlastně, nemocnice v té době tam neměli ani obvazový materiál, protože se gáza dávala přímo na rány a obvazovalo se krepovým papírem, takže byly nadělaný ruličky z krepového papíru. A my, jak jsme děti byly obvazované, když jsme se ohnuly, tak jsme tak sebou šustily i v postelích a měly jsme z toho strašnou legraci, ale nebyl materiál, obvazovej.“

„Takže vždycky nálet byl vyhlášeněj, když nebylo tak velký nebezpečí, protože to vždycky hlásilo rádio, že nepřátelská letadla jsou nad Holštýnem. A když byli nepřátelé nad Holštýnem, tak to netrvalo ani 10 minut a byli tady. Takže to už se každéj dekoval pryč. Ale my jsme to dělali tak, že, protože ty nálety byly každý den, jako, my jsme se ráno sebraly s maminkou, a nejen my, a utíkaly jsme z těch Pardubic pryč, vždycky radši v 8 hodin, protože ten nálet byl vyhlášeněj tam kolem těch 11 hodin a utíkaly jsme támhle k nemocnici a do Dražkovic a prostě to. A oni byly vždycky hlášený, ale pak jsme si to rozmyslely a říkaly jsme si: „No, ono se stejně nic neděje, my nikam nepůjdem“, no a on byl zrovna ten velkej nálet, takže jsme je, všechny ty tři nálety prožily doma, nikde jsme nebyly. Jo, protože jsme nevěřily, že něco bude a ono zrovna bylo.“

„A ještě pak spousta dnů nebo i týdnů to byly uzavřený některý části, kde bylo napsáno: „Pozor, časovaná bomba“, a tam se do toho nesmělo. Než se ta bomba prostě zlikvidovala všechno, tak tam byla vždycky lebka, zkřížený hnáty, bylo to přepažený a nesmělo se tam chodit, protože se nevědělo, jako kdy to bouchne a muselo se čekat, až to odjistěj ty pyrotechnici.“

„Toho 24. srpna, tak my jsme, nálet skončil, a pak jsme jako vylezly ze sklepa, přiběhl k nám pán, kterej měl, tadyhle, ohořelý nohavice a popálený nohy, on totiž odněkud jel na kole a ten nálet ho přepadl někde v těch Nemošicích, nebo kde, a on se tam chtěl schovat, jako někde no, nechtěl pokračovat a ono německý letadlo, nějaký, nebo alespoň, jak nám to vykládal, jak letěli ti Angličani, nebo Američani, nebo kdo to byl, já nevím, tak ono vylítlo nahoru a ve vzduchu se s nima pralo nějaký a oni ho sestřelili dolů, to německý letadlo, no a ono se zřítilo zrovna vedle něj, kousek, kde on byl a tam vybuchlo, no a ty plameny mu, prostě, zachvátily nějak, chytly mu kalhoty, takže měl popálený nohy, takže když skončil ten nálet, tak přiběhl a byl bos a tady měl strašný pučejře, tak vím, že mu jako maminka a ti všichni že mu volali honem rychlou záchrannou službu.“